I dalis

Kelias per dykumą

Kartą gyveno karalaitė. Niekas jos vardu nevadino. Visiems karalystės gyventojams ji buvo tiesiog karalaitė. Aikštinga ji buvo ir valdinga. Visas miestas žinojo, jog karalaitei nepaklusti nevalia. Už menkiausią įžeidžiantį žodį lėkdavo galvos, už mažiausią nepaklusimą žmogus galėjo būti sukapotas į gabalus.

Vieną dieną į šią tolimą karalystę atvyko svetimšalis. Jis nežinojo šalies papročių, bet jautė čia tvyrantį blogį. Jam buvo gaila šios karalystės žmonių.

– Nuveskite mane į rūmus, – paprašė jis.

– Ką ten darysi, žmogau, – nustebo paprašytieji.

– Nuveskite, – pasakė jis.

– Elkis, kaip žinai, tik niekuo neįžeisk mūsų karalaitės, nes gyvas negrįši, – buvo perspėtas drąsuolis ir netrukus palydėtas į rūmus.

– Ko nori, žmogau? – rūsčiai dėbtelėjo į jį karalaitė.

– Atėjau išsivesti tavęs, – žvelgdamas jai į akis, ištarė vyriškis.

– Kaip tu drįsti? – supyko ji.

– Ar žinai, kas yra džiaugsmas? – klausimu atsakė šis.

– Kvailas klausimas!

– Tegul kvailas, bet tu atsakyk, – toliau tęsė drąsuolis.

Karalaitė susimąstė.

– Ar žinai, kas yra meilė? – vėl paklausė svetimšalis.

– Kodėl tu manęs to klausinėji? – susidomėjo karalaitė.

– Aš žinojau, kad nesugebėsi atsakyti, todėl noriu tai parodyti. Eime su manimi, – svetimšalis laikėsi savo nuomonės.

– Keistas tavo pasiūlymas, žmogau. Dabar atsakyk, nejaugi tu nieko apie mane nežinai? O jei žinai, tai kodėl nepabūgai čia ateiti. Juk aš galiu liepti nukirsti tau galvą, – pasakė karalaitė.

– Mano širdyje – Meilė, esu kupinas Džiaugsmo, todėl manyje nėra baimės, todėl tuo noriu pasidalyti su tavimi, kad tu galėtum duoti tai ir kitiems, – ištarė keistuolis.

– Kam tau to reikia? Kokios naudos sieki? Juk kiekvienas turi rūpintis tik savo kailiu. Kodėl tu nori aukotis dėl kitų? – nustebo ji, nes toks žmogaus pasiryžimas ją stebino.

– To klausinėji, nes nežinai, kas yra Meilė. Kai sužinosi – nebeklausinėsi. Aš noriu tau padėti, – vėl atsakė šis.

– Man nereikia jokios pagalbos, atsipeikėk. Aš turiu viską – grožį, turtus, titulus. Manęs bijo ir man lenkiasi. Man nieko daugiau nereikia, – spyrėsi mergina.

– Tu nesi laiminga. Įsivaizduok, jei tavo karalystę kas nors nukariautų – tu netektum visko, ką minėjai. Liks tik grožis, bet ir juo neilgai džiaugsiesi. Tai, ką tu tariesi turinti, – laikina. Tik Meilė atvers vartus į pasaulį, kuriame viskas amžina, – kalbėjo svetimšalis.

– Keistai šneki, žmogau. Bet kaip tu man tai parodysi? – karalaitei pakvipo nuotykiu ir jos akyse pirmą kartą sublizgo keisti spinduliukai. Rūmuose jai jau buvo kiek pabodę.

– Eime su manimi – parodysiu, – neatlyžo svetimšalis.

– Pasilik pas mus, man reikia pagalvoti, – mestelėjo karalaitė ir išėjo iš salės.

Taip praėjo dar trys dienos. Svetimšalis apsigyveno rūmuose ir buvo nuolat stebimas. Jis gyveno ramiai, daug laiko tūnodavo užsidaręs savo kambaryje, meldėsi, mažai valgė, negėrė vyno ir vis išeidavo

pasivaikščioti į sodą. Ten sustodavo prie medžio, atsiremdavo į jį ir prarymodavo šitaip valandą ar daugiau. Niekas nieko jo neklausinėjo, tačiau jį stebintiesiems jis atrodė keistas ir įtartinas.

Prabėgo dar trys dienos. Karalaitė vis negalėjo nuspręsti, ką ji darys toliau. Iš tolo stebėdama keistąjį žmogų, nieko negalėjo apie jį pasakyti. Jis buvo vis toks pats ramus, nieko nebijojo, dėl nieko neišgyveno, nesiblaškė ir visiškai nieko neklausinėjo. Atrodė, lyg viską žinotų iš anksto, todėl ir buvo toks ramus.

– Kodėl tu toks ramus? – neiškentė ji, pasikvietusi svetimšalį septintąją dieną.

– Neturiu ko jaudintis ir nerimauti. Viskam Dievo valia, o aš paklūstu jai. Be to, žinau, kad tu keliausi su manimi, nes neturi kitos išeities, – ramiai pasakė jis.

– Aš... aš... neturiu kitos išeities? – karalaitė ne juokais įtūžo. Jai, karalaitei, prieš kurią dreba visa karalystė, kažkoks prašalaitis ryžtasi drėbti į akis tokius absurdiškus dalykus.

– Sargyba! Uždarykite jį į vienutę! – paliepė ji.

Svetimšalis šyptelėjo ir ramiai nusilenkęs išėjo su sargybiniais. Tie užrakino jį, kaip buvo liepti. Vienutėje nebuvo lango, buvo šalta. Kartą per dieną jam duodavo riekę duonos ir stiklinę vandens, tačiau

uždarytasis daugiau neprašydavo ir nesiskųsdavo. Duoną jis dalydavosi su vienutės pelėmis, o vandenį išgerdavo pats.

– Ir kaip tas žmogus iki šiol gyvas? – stebėjosi prižiūrėtojai. Pro stebėjimo langelį jie matydavo keistuolį mankštinantis. Dar jis melsdavosi, o visą kitą laiką sėdėdavo užsimerkęs, nors ir nemiegojo.

– Gal ne žmogus jis, o koks burtininkas? – klausinėjo jie vienas kito.

Burtininkų tais laikais dar nebuvo daug. Juos gerbė, jų prisibijojo. Prižiūrėtojų kalbos pasiekė karalaitės ausis. Ji dar labiau susidomėjo keistuoju savo svečiu, bet nieko nedarė.

Praėjus savaitei, kai buvo uždarytas svetimšalis, karalaitė susapnavo, kad ją puola du dideli juodi paukščiai. Vienas taikosi iškirsti širdį, o kitas – smegenis. Sapne ji ėmė šauktis pagalbos. Staiga galingas šviesos spindulys perskrodė juodą erdvę ir prieš ją stojo tas pats svetimšalis su spindinčiais šarvais ir aštria ietimi. Jis be vargo nukovė abu baisiuosius paukščius ir išlaisvino karalaitę.

Vos pabudusi ji pasikvietė savo auklę:

– Tu pažįsti žynę? Atvesk man ją į rūmus.

Karalystės valdovė papasakojo atvestai žynei sapną, liepdama jį paaiškinti, prieš tai pažadėjusi,

kad nieko jai nedarys, net jei ir ką blogą šis sapnas reikštų.

– Mes visi gimstame su šviesa ir tamsa viduje. Gyvenimas vieną jų augina, o kitą – tirpdo arba nustumia į šešėlį. Tamsa, kerojanti tavyje, karalaite, baigia užvaldyti tavo širdį ir protą. Tas žmogus su spindinčiais šarvais atėjo, kad padėtų tau ją nugalėti. Keliauk su juo. Jis – Dievo siųstasis tau. Kiekvienas žmogus bent kartą gyvenime sulaukia Dievo pasiuntinio, atėjusio padėti rasti Kelią ir tikrąjį gyvenimo tikslą. Deja, daugelis jį atstumia nepatikėję arba tiesiog praeina pro šalį jo neatpažinę. Svetimšalis – tai Dievo pasiuntinys tau. Kitas nebeateis. Rinkis, – taip kalbėjo išmintingoji moteris.

Žynė išėjo iš rūmų netrikdoma, o karalaitė ilgam susimąstė.

Kitą naktį ji sapnavo, kaip ji bėga nuo persekiojančios gaujos. Ieškodama pagalbos, ji beldėsi į daugybę durų, tačiau niekas jai jų neatidarė. Pagaliau atsivėrė vienos durys. Už jų stovėjo svetimšalis...

Bundančiai iš košmaro karalaitei pro akis staiga prabėgo jos gyvenimas. Kas jame buvo? Tik pyktis, žudynės, tyčiojimasis iš kitų... Jai pasidarė baisu:

– Nejaugi tai aš? Nejaugi tai ir yra mano gyvenimas?! – ir tada mergina ūmai visa savimi suprato, koks beprasmis buvo jos gyvenimas, koks jis buvo žiaurus. Negi ji pati jį tokį susikūrė? Pirmą kartą ji pasimetė ir nebežinojo, ką toliau su tuo atsivėrusiu siaubu daryti. Tas siaubas skaudėjo jos širdyje, kurios ji anksčiau tiesiog nejuto...

– Atveskite svetimšalį, – įsakė ji.

– Rytoj išvykstame, – sunkiai pratarė karalaitė, nesivargindama atsiprašinėjimais, – dabar pailsėk.

Ji įsakė žmogų pamaitinti ir duoti gerą kambarį, kad šis pagaliau išsimiegotų.

Karalaitės aplinkos žmonės negalėjo atsistebėti: užuot džiūgavęs, kad išvengė mirties ir gavo geras sąlygas, paleistasis nė nemirktelėjo, išlikdamas toks pat ramus. Nuvestas į gražų kambarį, nusiprausęs, atsigėręs vandens, jis suvalgė keletą vaisių ir atgulė miegoti.

Rūmų žmonės stebėjosi ir tokia atėjūno elgsena, ir keistuoju karalaitės sprendimu.

Saulei kylant karalaitė su svetimšaliu išsiruošė į kelią. Nei karalaitė, nei rūmininkai nežinojo, kur šis kelias veda. Tokios buvo svetimšalio pasiūlytos žaidimo taisyklės, kurias jaunoji despotė priėmė kaip iššūkį, kaip nuotykį. Nebuvo ji baili. Sprendimus net

sunkiausiose situacijose rasdavo, todėl nebijojo ir dabar. Nežinia masino ir viliojo. Tačiau iššūkis buvo ir tai, kad pirmą kartą gyvenime ji turės... paklusti kitam... Svetimšalis paprašė pasiimti tik pačius būtiniausius ir patogiausius drabužius. Valgio buvo sakyta imti tik mažumėlę.

– Kur mes trauksime? – dar pabandė pasidomėti karalaitė.

– Keliausime į rytus, – atsakė svetimšalis.

– Bet juk ten – dykuma, – sunerimo užsispyrėlė.

– Pasikliauk manimi, – atsakė šis ramiai.

Išlydintiems iš miesto dvariškiams svetimšalis pažadėjo, jog karalaitė grįš po metų.

Miesto valdymas atiteko netikram karalaitės broliui, švelniam, nepasitikinčiam savimi, jautriam, vengiančiam žmonių jaunuoliui.

Keista keliautojų pora patraukė tolyn. Dar vienas kitas kalnelis ir prieš juos atsivėrė smėlynai, kuriuose kur ne kur kyšojo dygliuotos žolės kuokštai.

Nebuvo karalaitės kojos įpratusios prie ilgų ir sunkių kelionių pėsčiomis, todėl dabar, pamačiusi priešais akis tvyrančius smėlynus, ji kiek pašiurpo: kur jie dabar eis? Kam šito reikėjo? Kojoms smingant į smėlį, deginant dykumos saulei, karalaitė

ėmė pykti, kad pasidavė svetimšalio įkalbėta, kad patikėjo žynės paistalais. Karščiui tampant nepakeliamam, ji ėmė plūsti savo bendrakeleivį, žadėdama jam baisų susidorojimą. Pyktis augo, atsimušdamas į vyriškio ramybę. Galiausiai įtūžusi mergina atsisėdo ant smėlio kalvelės ir ėmė garsiai berti planus, kaip greičiau sugrįžti į rūmus.

Staiga ji suriko, sustingdama nuo aštraus skausmo. Nedidelė, bet nuodinga dykumų gyvatė nuvinguriavo nuo jos kojos.

Svetimšalis žaibiškai prišokęs prie jau alpstančios karalaitės, uždėjo savo ranką ant įgeltos vietos, kažką tyliai kuždėdamas. Karalaitė stebėjo ji nutilusi ir išsigandusi. Ranką atitraukus, įkandimo nebesimatė.

– Tavo pyktis prišaukė šią gyvatę, karalaite. Matyt, tu nežinai, kad žmogus yra tokia pat gamtos dalis kaip augalai ir gyvūnai, todėl žmogiškos nuotaikos veikia juos tiesiogiai. Su gerais žmonėmis jie bendrauja, atveria savo paslaptis, tačiau žmogiškos ydos priverčia juos pasišiaušti. Net pati gamta reaguoja į žmonių mintis, žodžius ir darbus. Nebepyk daugiau, karalaite. Žinok, kad ši gyvatė – ne pati nuodingiausia iš tų, kurias gali sutikti dykumoje. Dabar eikime. Iki sutemų turime pasiekti oazę, – kalbėjo vyriškis.